

«Η χρυσή» εποχή της κρίσης

Σίσσυ Πετράκου (Αναδημοσίευση απο alterthess.gr)

Το Ελντοράντο ήταν ένα βασίλειο με αμύθητα πλούτη που η λάμψη του αποτέλεσε την αφετηρία για πολλές αποικιακές αποστολές από τα 1530 ως τα μέσα του 17ου αιώνα. Κανείς δεν γνωρίζει που ξεκινά και που σταματά η επίδραση του μύθου του Ελ Ντοράντο, το σίγουρο είναι ότι υπολογίζεται πως από τα τέλη του 15ου ως τις αρχές του 19ου αιώνα μεταφέρθηκαν στο δυτικό ημισφαίριο περίπου 12 εκατομμύρια σκλάβοι. Οι γυναίκες απάγονταν για να «αναπτυχθούν» οι αποικίες και οι σκλάβοι υπέγραφαν συμβόλαια εργασίας σε καπνοτόπια, αλλά σπανίως αμείβονταν με τα συμφωνηθέντα. Το Ελντοράντο, ταυτίζεται με την αποικιοκρατία της Δύσης και της δίψας της για έλεγχο των άλλων τόπων, η οποία ουδέποτε δίστασε να θυσιάσει ανθρώπινες ζωές και φυσικά οικοσυστήματα στην αναζήτηση πόρων και ορυκτού πλούτου. Η φράση, λοιπόν, του προέδρου του ΤΑΙΠΕΔ ότι η Ελλάδα μπορεί να γένει el dorado επενδύσεων, με κάνει να αναρωτιέμαι αν υπερβαίνει σε κυνισμό το πρωτοφανές θερινό πογκρόμ με την ονομασία “Ξένιος Ζευς”.

Να μη ζήσουμε την ανάπτυξη τους

Όλη η μετά μνημόνιο εποχή βασίζεται στον εκβιασμό του ότι προκειμένου να επιβιώσουμε πρέπει να αποδεχτούμε επιλογές άμεσα και ολοφάνερα καταστροφικές προκειμένου να επιστρέψουμε στην ανάπτυξη- διότι ως γνωστό ο όρος «ανάπτυξη» παρουσιάζεται με ευλάβεια ως μια καθολική έννοια με κατ' εξοχήν θετικό και σχεδόν αξιακό περιεχόμενο και ταυτόχρονα σε έννοια κοινωνικά ουδέτερη, κρύβοντας κατά αυτόν τον τρόπο οικονομικές, κοινωνικές και ιστορικές διαδικασίες, που κάθε άλλο παρά ουδέτερες είναι, αναφορικά με τις συνέπειές τους.

Αναφέρω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ώστε να δούμε το πώς η κυρίαρχη σκέψη αναπαράγεται με αυτό το μοτίβο: Να κάνουμε θυσίες, να ψηφίσουμε 5,6.....Μνημόνια, ώστε να έχουμε ξανά ανάπτυξη και να βγούμε επιτέλους με το κεφάλι ψηλά και το κούτελο μας καθαρό στις περιβόητες αγορές... Διαπιστώνουμε λοιπόν, πως το υποκείμενο που εγκαλείται να κάνει θυσίες, δεν έχει ουδεμία σχέση με το αποτέλεσμα που υποτίθεται θα προκαλέσει αυτή του η ενέργεια- με άλλα λόγια οι ηττημένοι του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής που βλέπουν το βιοτικό τους επίπεδο να κατρακυλά καθημερινά, ουδεμία σχέση έχουν με το αποτέλεσμα που θα επιφέρουν οι θυσίες τους που είναι, η έξοδος «της χώρας» στις αγορές. Αντίθετα, ο νικητής των αγορών και υφυπουργός οικονομικών την χρυσή περίοδο της ανάπτυξης των Ολυμπιακών Αγώνων Αρ. Πάχτας, γνωστός από το σκάνδαλο Πόρτο Καρράς ή "Αρ-Πάχτα" με τις πολυτελείς μεζονέτες μέσα σε δάσος της Χαλκιδικής, είναι ξανά πρωταγωνιστής στην «καταστροφική» περίοδο της κρίσης στο σκάνδαλο του χρυσού. Δήμαρχος Αρ-Πάχτας, λοιπόν, Μπόμπολας εργοδότης, το ίδιο έργο από τα ίδια πρόσωπα.

Με άλλα λόγια, η πίτα μεγάλωσε, μίκρυνε και θα ξανα-μεγαλώσει αλλά όχι για όλους και, επομένως, η κυρίαρχη οικονομική πολιτική, υπηρετώντας πιστά το κεφάλαιο, δηλαδή τις εμπορεύσιμες αξίες, το κέρδος και στην περίπτωση της Χαλκιδικής το κυνήγι του θησαυρού, έχει οδηγήσει σε αδιέξοδο την πλειοψηφία της κοινωνίας, με ολοένα και πιο ορατές συνέπειες. Σε κάθε περίπτωση, η βασική ιδέα ότι η κρίση θα ξεπεραστεί με το κυνήγι του θησαυρού, είναι το ίδιο σοβαρή με την αντίληψη ότι η ιστορία προχωρά με μάγισσες και δράκους. Στο πλαίσιο αυτό, η προβολή μιας οικονομίας των αναγκών που απαιτεί τον κοινωνικό έλεγχο ώστε επιτέλους οι άνθρωποι να τίθενται «πάνω από τα κέρδη» δεν συνιστά ουτοπική πρόταση. Αποτελεί ένα στρατηγικό άξονα και μια

καθοδηγητική αρχή πάλης ώστε να έρθει η πολιτική της πλειοψηφίας και των κινημάτων στο προσκήνιο.

Ο χρυσός τους... και οι ανάγκες μας

«Η οικολογία είναι ανατρεπτική γιατί θέτει σε αμφισβήτηση το καπιταλιστικό φαντασιακό που δεσπόζει στον πλανήτη. Αρνείται το κεντρικό του μοτίβο, σύμφωνα με το οποίο το πεπερωμένο μας είναι ν' αυξάνουμε ακατάπαυστα την παραγωγή και την κατανάλωση. Δείχνει τον καταστροφικό αντίκτυπο της καπιταλιστικής λογικής στο φυσικό περιβάλλον και στη ζωή των ανθρωπίνων όντων».(Κ. Καστοριάδης)

Επομένως, μια συζήτηση για το χρυσό δεν μπορεί να μην κάνει την Αριστερά να αναλογιστεί τις δικές της αρχές και αξίες-. Στο πλαίσιο αυτό οι αξιακές αρχές στη βάση των οποίων θέλουμε να λειτουργεί η οικονομία των αναγκών δεν είναι άλλες από αυτές της αλληλεγγύης, της ισότητας, του σεβασμού στη φύση, της προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο, της δημοκρατίας, και της περιβαλλοντικής και κοινωνικής δικαιοσύνης. Έννοιες ουσιαστικές, που εκκινούν μια άλλη φιλοσοφία για τη λειτουργία της παραγωγής, της κατανάλωσης, και της οικοδόμησης ενός άλλου υποδείγματος της λειτουργίας της κοινωνίας και της οικονομίας.

Υπό αυτήν την έννοια, αναδεικνύεται a priori το εξής ερώτημα: ο χρυσός παράγεται και καταναλώνεται για να εξυπηρετήσει κάτι διαφορετικό πέρα από τις ανάγκες της συσσώρευσης κεφαλαίου; Η απάντηση είναι αρνητική δεδομένου ότι μόνο το 10% των παγκόσμιων εξορυγμένων αποθεμάτων χρυσού αξιοποιείται σε κάποια χρηστική μορφή. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι οι κυβερνήσεις των κρατών κρατούν τεράστιες ποσότητες εκτός αγοράς, ώστε να διατηρείται η τιμή του χρυσού σε τεχνητά υψηλά επίπεδα και να πριμοδοτείται η εξόρυξη νέων ποσοτήτων. Λόγω της τεράστιας ποσότητας του αποθηκευμένου χρυσού – πολλαπλάσια της ετήσιας παραγωγής – η τιμή του καθορίζεται λιγότερο από την προσφορά και τη ζήτηση και περισσότερο από τη γενική “ψυχολογία” των χρηματοπιστωτικών αγορών, με εξαρχής ληστρικούς όρους για τις τοπικές κοινωνίες, που άλλωστε ποτέ δεν ερωτούνται για αποφάσεις που διακυβέβεται το φυσικό τους περιβάλλον, οπότε και η ίδια τους η αξιοπρεπής επιβίωση. Παραδοσιακά, ο χρυσός για τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής θεωρείται ως “ασφαλές καταφύγιο” από τον πληθωρισμό και τις κάθε είδους πολιτικές, πιστωτικές και οικονομικές κρίσεις, η δε τιμή του ανεβαίνει εν όψει πολέμων και οικονομικών κρίσεων όπως η σημερινή.

Περιβαλλοντικές και κοινωνικές συνέπειες της εξόρυξης χρυσού

Μια γρήγορη έρευνα μας κάνει να κατανοήσουμε ότι η εξόρυξη χρυσού είναι η πλέον ρυπογόνος βιομηχανία στον κόσμο. Σύμφωνα με τη Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος των ΗΠΑ (Environmental Protection Agency), η ρύπανση από υδράργυρο από την καύση των σκουπιδιών, τη διαχείριση των επικινδύνων αποβλήτων και τα μεταλλεία υδραργύρου μαζί ,δε φτάνει ούτε στο μισό της ρύπανσης από υδράργυρο και κυάνιο που προκαλείται από την εξόρυξη χρυσού (“Gold without gold mining? Electronics recycling breaks new ground”, Ingenthron, 2004).

Επιπλέον, τόσο στην περίπτωση του Χρυσού όπως και στις περισσότερες περιπτώσεις, ο ορυκτός πλούτος βρίσκεται σε αγροτικές περιοχές έντονου φυσικού κάλλους. Η

αξιοποίηση αυτών των πόρων από το κεφάλαιο συνεπάγεται την απαλλοτρίωση της γης ή τουλάχιστον τον έλεγχο ολόκληρων περιοχών. Η τρέχουσα αναδιάρθρωση της παγκόσμιας οικονομίας συνεπάγεται ότι οι εταιρείες κερδίζουν και επεκτείνουν τα επενδυτικά τους δικαιώματα σε μια αυξανόμενη γεωγραφική έκταση σε ολόκληρο τον κόσμο, κάτι που τις περισσότερες φορές, υπονομεύει την εδαφική αυτονομία ολόκληρων περιοχών. Επίσης, οι κοινωνικοί και περιβαλλοντικοί περιορισμοί στις επενδύσεις αίρονται και η ιδιοκτησία μεταβιβάζεται βίαια σε μεταλλευτικές εταιρείες. Οι δε ανοιχτές εξορύξεις χρυσού έχουν σημαντικές κοινωνικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις στις κοινότητες που βρίσκονται κοντά σε αυτές τις δραστηριότητες και παράγουν μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις που σχετίζονται με τα δικαιώματα γης, τη ρύπανση και τη (συχνά βίαιη) μετατόπιση πληθυσμών. {Abramsky, Kolya (Ed) Sparking a Worldwide Energy Revolution – Social Struggles in the Transition to a Post-petrol World (Oakland: AK Press, 2010)}.

Υπάρχει πληθώρα παραδειγμάτων εξόρυξης χρυσού (Ισπανία, Νορβηγία, Καναδάς, Ρουμανία, Αργεντινή) – σε γενικές γραμμές θα μπορούσαμε να πούμε πως δημιουργούν τεράστιες περιβαλλοντικές καταστροφές προκαλώντας επιπλέον ανυπολόγιστες επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων και στο θαλάσσιο οικοσύστημα. Περαιτέρω, όπως καταγγέλλει η Διεθνής Αμνηστία για τα μεταλλεία παρατηρούνται και πρωτοφανείς παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως για παράδειγμα οι εξώσεις και δολοφονίες κατοίκων που συγκρούονται με τα συμφέροντα των μεταλλευτικών εταιριών. Επίσης, δεν γίνεται να ξεχάσουμε ότι όταν η Αργεντινή χρεοκόπησε, πολυεθνικές μεταλλευτικές εταιρείες εγκαταστάθηκαν προκειμένου να εκμεταλλευτούν τον ορυκτό της πλούτο εφαρμόζοντας τη μέθοδο των ανοιχτών εξορύξεων (μία τέτοια μέθοδος έχει δηλώσει η εταιρεία ότι θα χρησιμοποιηθεί και στο έδαφος της Χαλκιδικής) στη Pascua Lama και το El Moro, με αποτέλεσμα σήμερα οι επιπτώσεις να είναι ήδη ορατές καθώς τα ποτάμια στέρεψαν και περισσότεροι από ένα εκατομμύριο (1.000.000) κάτοικοι έμειναν χωρίς νερό.

Ένα ακόμα τραγικό παράδειγμα της εξορυκτικής βιομηχανίας χρυσού είναι τα ατυχήματα που προκαλούνται και είναι απολύτως συνυφασμένα με τη λειτουργία των μεταλλείων χρυσού: στη Baia Mare στη Ρουμανία διέρρευσε από εξορυκτική μονάδα χρυσού 100.000 κυβικά μέτρα νερού με πολύ υψηλές συγκεντρώσεις κυανίου και άλλων βαρέων μετάλλων στον ποταμό Tisla και από εκεί στον Δούναβη, πλήττοντας εκτός από τη Ρουμανία, την Ουγγαρία και τη Σερβία, δηλητηριάζοντας το πόσιμο νερό, νεκρώνοντας τα οικοσυστήματα και την οικονομική δραστηριότητα που στηριζόταν σε αυτά. Το περιβαλλοντικό ατύχημα στη Baia Mare στη Ρουμανία θεωρείται το πιο καταστροφικό στην ιστορία της Ευρώπης μετά το Τσέρνομπιλ.

Ακόμα και σήμερα η Φινλανδία δεν μπορεί να συνέλθει από το τραγικό ατύχημα που συνέβη την Κυριακή, 4 Νοεμβρίου 2012, όταν υγρά απόβλητα από το μεταλλείο Talvivaara στη Φινλανδία, το μεγαλύτερο μεταλλείο νικελίου (και ουρανίου) της Ευρώπης, χύνονται στις λίμνες της περιοχής. Όπως αναφέρεται στα φινλανδικά MME: “Εκατοντάδες χιλιάδες κυβικά μέτρα τοξικών υγρών αποβλήτων από το μεταλλείο έχουν διαρρεύσει στο περιβάλλον... Βαρέα μέταλλα όπως κάδμιο και νικέλιο έχουν διαρρεύσει στις γειτονικές λίμνες. Η συγκέντρωση ουρανίου στα νερά ανέβηκε 100-200 πάνω από τα φυσιολογικά επίπεδα. Πριν από τρεις εβδομάδες, οι εκπρόσωποι της εταιρείας ανέφεραν ότι 1,4 εκατ. κυβικά μέτρα ρυπασμένων νερών υπήρχαν μέσα στο ίδιο το ορυχείο”. Αποτέλεσμα αυτών ο Υπουργός Περιβάλλοντος να κάνει λόγο για “σοβαρό περιβαλλοντικό έγκλημα”, και ένα υψηλόβαθμο στέλεχος του Υπουργείου Οικονομίας και Απασχόλησης να ζητάει το κλείσιμο του μεταλλείου Talvivaara. Είναι χαρακτηριστικό ότι πέρυσι την άνοιξη ένας υπάλληλος πέθανε από δηλητηρίαση από υδρόθειο μέσα στο χώρο του μεταλλείου και δεκάδες

νεροπούλια βρέθηκαν νεκρά στην ανοιχτή λίμνη αποβλήτων. Η σκόνη και οι δυσάρεστες οσμές από το μεταλλείο διαχέονται σε μεγάλη έκταση, ενώ η επίπτωση του μεταλλείου στους υδατικούς πόρους έχει ανιχνευθεί ακόμα και εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά.

Τα περισσότερα από τα κοιτάσματα χρυσού, βρίσκονται κάτω από τα τελευταία παρθένα δάση του πλανήτη, σε χώρες όπως η Ινδονησία, η Γκάνα και η Βενεζουέλα. Η σύγκρουση γύρω από την εκμετάλλευσή τους μαίνεται εδώ και χρόνια. Προφανώς οι αντιστάσεις στις εξορυκτικές εταιρείες χρυσού, που λαμβάνουν χώρα σε παγκόσμια κλίμακα δεν παρουσιάζουν κάποια συνοχή και δεν είναι ενιαίες. Υπάρχουν κυβερνήσεις που απαγορεύουν την εξόρυξη χρυσού δηλώνοντας ότι δεν θα δώσουν νέες άδειες για επιφανειακή εξόρυξη, σε κανένα σημείο της χώρας (Βενεζουέλα, 2008) , και άλλες (μεταξύ των οποίων και η ελληνική) που απλά υπερασπίζονται τις ισχυρές πιέσεις των μεταλλευτικών συμφερόντων που αυξάνονται τρομακτικά όσο ανεβαίνει η τιμή του χρυσού. Για το παγκόσμιο κίνημα προστασίας του περιβάλλοντος, ένα πάγιο αίτημα είναι η θέσπιση ζωνών όπου δεν θα έχει πρόσβαση η μεταλλευτική βιομηχανία ("no-go zones"), ώστε να διαφυλαχθούν αυτά τα πολύτιμα αποθέματα φυσικού πλούτου.

Από το παγκόσμιο στο τοπικό...

Από τα βρετανικά ανθρακωρυχεία το 1960, έως το Λαύριο και το Μαντούδι το 1980, το αρχικό ή συγκριτικό πλεονέκτημα περιοχών μετατράπηκε σταδιακά σε τροχοπέδη της αναπτυξιακής πορείας τέτοιων «ευλογημένων τόπων», ειδικά δε στις περιπτώσεις που η εξορυκτική δραστηριότητα απορρόφησε το δυναμικό των υπολοίπων παραγωγικών ασχολιών. Μια καθολική διαπίστωση είναι πως παρατηρείται μια ιδιότυπη «ομηρία» των υπόλοιπων συνιστωσών του χώρου άυλων και υλικών με αποτέλεσμα ζητήματα που αφορούν το περιβάλλον, την ποιότητα ζωής των κατοίκων και τις υπόλοιπες παραγωγικές δραστηριότητες της περιοχής (αγροτική παραγωγή, κτηνοτροφία και τουρισμός) και θέτουν τα τοπικά κινήματα που αναπτύσσονται, να αντιμετωπίζονται από την κυρίαρχη αφήγηση ως «εκτός θέματος».

Η συμμετοχή της τοπικής κοινωνίας στην απόφαση της εξόρυξης χρυσού οφείλει να γίνεται με έναν ουσιαστικό τρόπο υπερβαίνοντας τα τετριμμένα κυρίαρχα διλήματα «ανάπτυξη ή χάος» , διότι η σημερινή κρίση δεν μπορεί να μην ιδωθεί σαν η άλλη όψη της ανάπτυξης που είχαμε γνωρίσει. Η Αριστερά, λοιπόν, που είναι με τους ηττημένους αυτού του μοντέλου ανάπτυξης, έρχεται για να τους φέρει στο προσκήνιο μαζί με τις ανάγκες τους.

Άλλωστε σε περιπτώσεις όπως αυτή της Βόρειας Χαλκιδικής η ίδια η πρωτοφανής σε ένταση και έκταση επένδυση με τη μέθοδο της ανοιχτής εξόρυξης και της χρήσης κυανίου, επεκτείνει εκ των πραγμάτων την εμβέλεια της έρευνας σε μια ολόκληρη χωρική ενότητα που υπερβαίνει τα στενά όρια μιας ευαγγελιζόμενης «σωτήριας επένδυσης ή μιας ιδιοκτησίας». Υπό αυτό το πρίσμα αν θέλουμε να προσεγγίσουμε με ουσιαστικό τρόπο την πολιτική διαχείριση του χώρου, ιδιαίτερα δε σε περιοχές δασών και δασικών εκτάσεων περιοχών Natura κτλ. οι χωρο-κοινωνικές και περιβαλλοντικές επιπτώσεις θα πρέπει όχι μόνο να είναι «εντός θέματος», αλλά κυρίαρχες. Πέρα, λοιπόν, από την επί της αρχής κριτική σκοπιά στην εξόρυξη χρυσού, οι ίδιες οι πρόσφατα θεσμοθετημένες διαδικασίες fast track για την «επιτάχυνση και διαφάνεια υλοποίησης στρατηγικών επενδύσεων» οδηγούν στην κατεύθυνση της παράκαμψης εμποδίων περιβαλλοντικού χαρακτήρα μετασχηματίζοντας μέσα σε μια νύχτα τη χωρο-κοινωνική φυσιογνωμία ολόκληρων

περιοχών.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα της μη υπεράσπισης των συμφερόντων της περιοχής από το ελληνικό κράτος, αποτελεί η ίδια η διαδικασία μέσα από την οποία προέκυψε το σκάνδαλο της αγοράς και επαναπώλησης των μεταλλείων από το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο οδήγησε την Ελλάδα στο ευρωπαϊκό δικαστήριο. Συγκεκριμένα, στις 12 Δεκεμβρίου 2003, το Ελληνικό Δημόσιο αγόρασε τα μεταλλεία του Στρατονικού Όρους (πρώην Μεταλλεία Κασσάνδρας) από την θυγατρική της πολυεθνικής Kinross, TVX Hellas έναντι 11 εκατ. ευρώ. Την ίδια μέρα, τα μεταλλεία μαζί με άλλα 70 περιουσιακά στοιχεία μεταπωλούνται από το Ελληνικό Δημόσιο στην εταιρία «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ» Α.Ε. με την ίδια τιμή, ενώ δεν πραγματοποιήθηκε δημόσιος διαγωνισμός όπως προβλέπεται από το Ευρωπαϊκό Δίκαιο. Τον Ιανουάριο του 2004, ψηφίζεται ειδικός Νόμος (Ν. 3220/2004) με τον οποίο παραχωρούνται τα μεταλλευτικά δικαιώματα στην εταιρία ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε.. στην νεοσυσταθείσα εταιρία “Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.” έναντι 11.000.000 ευρώ.

Μετά από 6 μήνες, η αγοραία αξία των στοιχείων ενεργητικού των μεταλλείων εκτιμήθηκε στα 408 εκατ. ευρώ (37 φορές παραπάνω). Παράλληλα, η συμφωνία μεταβίβασης (Ν. 3220/2004) προέβλεπε εξαιρετικά ελαφρυντικές συνθήκες για την εταιρία, όπως απαλλαγή από την υποχρέωση καταβολής φόρου μεταβίβασης. Η υπόθεση οδήγησε την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, καθώς η Ευρωπαϊκή Επιτροπή με απόφασή της, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η τιμή των 11 εκατ. ευρώ που καταβλήθηκε για την πώληση των Μεταλλείων Κασσάνδρας στην Ελληνικός Χρυσός το 2003 ήταν κατώτερη της πραγματικής τους αξίας και της επέβαλλε πρόστιμο 15,4 εκ. ευρώ προς όφελος του Ελληνικού Δημοσίου. Στις 28 Απρίλη του 2011, η ελληνική κυβέρνηση πριν ακόμα και από την ενδιαφερόμενη εταιρία που κλήθηκε να τα δώσει, έσπευσε να κάνει προσφυγή εναντίον της και υπέρ της εταιρείας με την οποία ζητάει την ακύρωση της απόφασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και επομένως να μην εισπράξει τα 15,4 εκατομμύρια.

Εν τέλει, στις 29 Μαρτίου 2012, το ελληνικό κράτος με την υπ. Αρίθμ 7633/2012 απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Μακεδονίας Θράκης της Γενικής Διεύθυνσης Δασών & Αγροτικών υποθέσεων Νομού Χαλκιδικής, παραχώρησε στην «HELLAS GOLD – ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ Α.Ε. – ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΧΡΥΣΟΥ» έκταση 4.100 στρεμμάτων (συγκεκριμένα «τεσσάρων εκατομμυρίων ενενήντα εννέα χιλιάδων οκτακόσιων εβδομήντα έξι τετραγωνικών μέτρων και εβδομήντα εκατοστών του τετραγωνικού μέτρου») για την υλοποίηση των έργων των μεταλλευτικών εγκαταστάσεων στις θέσεις «Σκουριές» και «Μαντέμ Λάκκος» του Δήμου Αριστοτέλη Περιφέρειας Χαλκιδικής.

Ο κυνισμός της εξουσίας τους

Η οργουελική ανακοίνωση της ΕΛΑΣ μετά την πρωτοφανή επίθεση των σύγχρονων στρατών κατοχής στους διαδηλωτές στις Σκουριές ότι τίποτα δεν είδε και τίποτα δεν έκανε, είναι σημείο των καιρών, όπως σημείο των καιρών είναι οι νεκροί απεργοί εργάτες στα ορυχεία λευκόχρυσου (πλατίνας) της Ν. Αφρικής τους και η πρώτη ανακοίνωση της αστυνομίας σύμφωνα με την οποία υπεύθυνοι για το μακελειό ήταν ...οι ίδιοι νεκροί γιατί -λέει- οι απεργοί επέλεξαν να περιφρουρήσουν τον αγώνα τους και να μην κάνουν πίσω από τη μορφή πάλης που επέλεξαν. Και στις δύο περιπτώσεις πίσω από τις ανακοινώσεις κρύβονται οι τρομερές πιέσεις των μεταλλευτικών εταιρειών που δραστηριοποιούνται στο κυνήγι του θησαυρού.

Έχει ο καιρός γυρίσματα

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις εναντίον των φαραωνικών επενδύσεων στον τομέα του χρυσού, που καταστρέφουν φυσικούς πόρους, αλλοιώνουν χαρακτηριστικά ολόκληρων περιοχών και μετατρέπουν τους κατοίκους (εργαζόμενους και μη στα ορυχεία) σε ιθαγενείς του κεφαλαίου συνοδεύονται και από επεξεργασίες εναλλακτικών προτάσεων σχετικά με το μοντέλο ανάπτυξης των περιοχών στις οποίες συμμετέχουν οι τοπικές κοινωνίες, ομάδες επιστημόνων και των τοπικών πανεπιστημίων. Μπορούν έτσι να διαμορφωθούν νέου τύπου δομές έκφρασης της λαϊκής βούλησης, οι οποίες να συνδυάζουν τις δημοκρατικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων, με την αξιοποίηση εμπειρογνωμοσύνης, και προοπτικά, το συντονισμό των προτάσεων σε ευρύτερες περιοχές και σε εθνικό επίπεδο. Σε κάθε περίπτωση αυτές τις δομές διαβούλευσης και συμμετοχής οφείλει και να λάβει υπόψη της και να ενθαρρύνει η κυβέρνηση της Αριστεράς, εγκαινιάζοντας μια περίοδο ριζικά αντίστροφη με το μοντέλο ανάπτυξης που γνωρίσαμε μέχρι τώρα. Αυτά και άλλα πολλά, περιγράφουν ότι η δική μας Αριστερά όπως δεν έχει κανένα καθήκον να υπερασπιστεί την εργασιακή σκλαβιά, δεν έχει κανένα απολύτως καθήκον να υπερασπιστεί το κρατικό κυάνιο έναντι του ιδιωτικού. Η οικολογία είναι επαναστατική, με την έννοια ότι στοχεύει να καταργήσει όλες τις αρνητικές δομές της κοινωνίας. Είναι η μόνη επανάσταση, θα λέγαμε, η οποία δε φέρει εξουσία και δεν εδραιώνει καμία εξουσία. Και ξέρουμε από την ιστορία ότι και τα πιο ωραία, τα πιο όμορφα, τα πιο ρομαντικά όνειρα των επαναστατών, σκοτώθηκαν από την εξουσία. Αυτή ήταν η αιτία της καταστροφής. Αυτή είναι η αιτία που μετατρέπει τα όνειρα σε εφιάλτη. (Χρόνης Μίσσιος, 2012)